

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. V.**, zast. Mgr. Davidem Purmenským, advokátem, se sídlem 28. října 3117/61, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. MSK 102077/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2023, č. j. 25 Ad 11/2023-15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce žalobou brojil proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále též „ZoSZS“), zamítl návrh žalobce na přezkoumání lékařského posudku o neuznání nemoci z povolání ev. č. 2021140764 v rámci výkonu práce operátora expedice výroby pro zaměstnavatele VÍTKOVICE STEEL, a.s., který byl vystaven dne 2. 5. 2022 MUDr. J. V., Ph.D., lékařem oddělení pracovního a preventivního lékařství Fakultní nemocnice Ostrava, a tento posudek potvrdil.

[2] Krajský soud žalobu nadepsaným usnesením odmítl. Konstatoval, že povahou lékařských posudků o (ne)uznání nemoci z povolání a rozhodnutí o jejich přezkoumání se rozhodovací praxe zabývala již mnohokrát (např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005-125, a související nález pléna Ústavního soudu ze dne

23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08). Dospěla přitom k závěru, že „[s]amotný lékařský posudek nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu, obsahuje pouze posouzení zdravotního stavu zaměstnance. Vlastní lékařský posudek o zjištění nemoci z povolání, ani rozhodnutí o jeho přezkoumání, nejsou samy o sobě zásahem do práv nebo povinností zaměstnance či zaměstnavatele, resp. úkonem, kterým by se konstitovala určitá práva a povinnosti zaměstnance, o jehož nemoc z povolání se má jednat, nebo zaměstnavatele.“ (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 142/2018-46).

[3] Lékařský posudek není aktem vrchnostenského orgánu, který by byl oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Až zaměstnavatel je pak tím, kdo na podkladě závěrů lékařského posudku volí další postup v rámci pracovněprávního vztahu s posuzovaným zaměstnancem. Takové navazující jednání zaměstnavatele je pak způsobilé zasáhnout právní sféru dotčeného zaměstnance. Uvedené závěry platí i ohledně povahy přezkumu lékařského posudku, kdy ani výsledný přezkumný akt bezprostředně nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Ani na podkladě žalobní argumentace týkající se přípustnosti žaloby neshledal krajský soud důvod pro odchýlení se od závěrů konstantní judikatury. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by novelizace ZoSZS provedená zákonem č. 202/2017 Sb. zásadně změnila povahu lékařského posudku nebo rozhodnutí o jeho přezkumu. Porovnáním právní úpravy ZoSZS před a po dotčené novelizaci dospěl krajský soud k závěru, že nedošlo k takovým změnám, které by odůvodňovaly volbu jiného přístupu k lékařskému posudku či rozhodnutí o jeho přezkoumání z hlediska jejich soudního přezkumu ve správním soudnictví; tomu ostatně odpovídá i judikatura zabývající se lékařskými posudky a rozhodnutími o jejich přezkumu vydanými po 1. 11. 2017 (srov. např. rozsudek NSS soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 7 As 281/2021-32).

[5] Argumentace žalobce směřuje proti použití kompetenční výluky stanovené v § 70 písm. d) s. ř. s., která však v projednávané věci není relevantní. Lékařské posudky, jakož i případná navazující rozhodnutí o jejich přezkumu, totiž nejsou přezkoumatelné ve správním soudnictví proto, že v materiálním smyslu bezprostředně nezasahují do práv a povinností osob, a nejsou tak rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoliv primárně proto, že by šlo o úkony, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob. V projednávané věci tak jde o aplikaci kompetenční výluky stanovené v § 70 písm. a) s. ř. s. a nikoliv v § 70 písm. d) s. ř. s.

[6] Vzhledem k tomu, že lékařský posudek ani napadené rozhodnutí přímo do právní sféry žalobce nezasahují a takového zásahu je způsobilé až na jejich podkladě učiněné právní jednání zaměstnavatele, odmítl krajský soud také námitku žalobce, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

pokračování

[7] K žalobcem předložené dohodě o rozvázání pracovního poměru z důvodu podle § 52 písm. e) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, k níž uvedl, že by ji neuzavřel, pokud by u něj byla zjištěna nemoc z povolání, krajský soud uvedl, že tato dohoda nemá za (přímý) podklad ani lékařský posudek, ani napadené rozhodnutí a není pro posouzení věci relevantní. Bylo zcela na vůli žalobce, zda na dotčenou dohodu o rozvázání pracovního poměru přistoupí. Nesouhlasil-li žalobce s obsahem dohody o rozvázání pracovního poměru, pak takovou dohodu neměl uzavírat, resp. měl zvážit možnosti a zvolit případně odpovídající způsob obrany poskytovaný pracovněprávními předpisy. Krajský soud uzavřel, že žalobou napadené správní akty (rozhodnutí žalovaného a lékařský posudek) nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., a jsou proto vyloučeny ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Žalobu proto jako nepřipustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že mu je známa judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že lékařský posudek není vrchnostenským aktem správního orgánu, který by byl oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech, resp. že do práv zaměstnance zasahuje až následně postup zaměstnavatele v rámci pracovněprávního vztahu na základě lékařského posudku. Stěžovatel nicméně vycházel z komentářové literatury (Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019) k § 52 zákoníku práce, v němž je mimo jiné uvedeno, že „s účinností ode dne 1. 11. 2017 (kdy nabyl účinnosti zákon č. 202/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) se povaha lékařských posudků vydaných poskytovatelem pracovnělékařských služeb nebo rozhodnutí příslušných správních orgánů, které lékařský posudek přezkoumávají, zásadně změnila.“ Je tomu tak proto, že byla upřesněna forma, která se použije v případě postupu příslušného správního orgánu podle § 47 odst. 2 ZoSZS, a jako nejvhodnější byla zvolena forma rozhodnutí. „Právní úprava účinná od 1. 11. 2017 nebrání ani tomu, aby k přezkoumávání rozhodnutí příslušných správních orgánů, které lékařský posudek přezkoumávají (potažmo lékařských posudků) docházelo cestou správního soudnictví. Nelze totiž úspěšně dovozovat, že by lékařský posudek byl pouhým úkonem, jehož vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob a který sám o sobě neznamena právní překážku výkonu povolání, neboť lékařský posudek již svým vydáním zakládá stav, že zaměstnanec pozbyl dlouhodobě způsobilosti konat dále dosavadní práci, popřípadě pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu dosavadní práce. Lékařský posudek, popřípadě rozhodnutí příslušného správního orgánu, kterým byl lékařský posudek přezkoumán, tak již samy o sobě znamenají právní překážku pro výkon dosavadní práce (zasahují tak do právních sfér zaměstnance a zaměstnavatele) a bez dalšího vyvolávají (a předurčují) potřebu učinit příslušné pracovněprávní jednání (spočívající v převedení na jinou práci nebo rozvázání pracovního poměru).“ (tamtéž).

[9] Vycházejí z uvedeného právního názoru odborné literatury se stěžovatel domnívá, že novelou č. 202/2017 Sb. došlo k zásadní změně právního náhledu na charakter lékařského posudku a rozhodnutí, jímž se lékařský posudek přezkoumává, když došlo ke

změně ustanovení § 47 odst. 4 ZoSZS. V důsledky této změny tak ZoSZS od 1. 11. 2017 považuje výslovně lékařský posudek za formu rozhodnutí správního orgánu. Nejedná se o pouhou formalitu označení tohoto úkonu jako rozhodnutí, ale o změnu v náhledu na charakter a účinky lékařského posudku, resp. i rozhodnutí, kterým se lékařský posudek přezkoumává.

[10] Skutečnost, že dohoda o ukončení pracovního poměru nemá za přímý podklad lékařský posudek o neuznání nemoci z povolání ani rozhodnutí, kterým byl tento lékařský posudek potvrzen, ještě neznamená, že skutečným důvodem pro rozvázání pracovního poměru nebyly zdravotní důvody, které bez uznání nemoci z povolání ani nemohly jinou formu rozvázání pracovního poměru zapříčinit (kromě výpovědi ze stejného důvodu jako dohoda). Názor krajského soudu, že při dvoustranném jednání ve formě dohody o ukončení pracovního poměru je dohoda dána oboustranným souhlasem, a bylo tedy zcela na stěžovateli, zda na takovou dohodu přistoupí či nikoli, je značně přísný. Fakticky to znamená, že stěžovatel vůbec neměl uzavírat dohodu o ukončení pracovního poměru ze zdravotních důvodů a měl si nechat dát výpověď ze zdravotních důvodů podle § 52 písm. e) zákoníku práce a tuto výpověď pak napadnout u soudu na neplatnost pro neexistenci relevantního výpovědního důvodu.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem. Konstatoval, že argumentaci stěžovatele ohledně změny § 47 odst. 2 ZoSZS nepodporuje Metodické stanovisko k novele zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, v souvislosti s přezkumem lékařských posudků ze dne 13. 11. 2017, č. j. MZDR 55149/2017-1/PRO, zveřejněné na webových stránkách Ministerstva zdravotnictví. Tato metodika ve své výkladové části týkající se použití správního řádu uvádí, že úmyslem zákonodárce nebylo učinit z přezkumu lékařského posudku správní řízení podle § 9 a § 67 správního řádu, ani na (celý) postup krajského úřadu vztáhnout procesní pravidla části druhé správního řádu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda rozhodnutí žalovaného o návrhu žalobce na přezkoumání lékařského posudku o neuznání nemoci z povolání podléhá po novelizaci ZoSZS provedené zákonem č. 202/2017 Sb. soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

pokračování

[15] Podle § 65 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[16] Dle § 70 písm. a) téhož zákona jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

[17] Podle § 47 odst. 2 ZoSZS, ve znění účinném od 1. 11. 2017, *příslušný správní orgán do 30 pracovních dnů ode dne doručení spisu s návrhem na přezkoumání lékařského posudku a) tento návrh zamítne a napadený lékařský posudek potvrdí, nebo b) napadený lékařský posudek zruší a vrátí věc poskytovateli k vydání nového lékařského posudku, nebo c) napadený lékařský posudek zruší. Lhůtu podle věty první může správní orgán ve zvlášť odůvodněných případech prodloužit o dalších 15 pracovních dnů.*

[18] Stěžovatelem zmíněná novela ZoSZS se týká ustanovení § 47 odst. 4 ZoSZS, které ve znění do 31. 10. 2017 stanovilo, že *pro přezkoumání posudku příslušným správním orgánem se použije, pokud tento zákon nestanoví jinak, část čtvrtá správního řádu obdobně.* Po novele provedené zákonem č. 202/2017 Sb. zní s účinností od 1. 11. 2017 toto ustanovení takto: *Proti rozhodnutí správního orgánu vydanému podle odstavce 2 se nelze odvolat. Pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahují se na postupy podle odstavce 2 ustanovení správního řádu.*

[19] Novela provedená zákonem č. 202/2017 Sb. tedy stručně řečeno spočívá v tom, že ZoSZS výslovně výsledek přezkumu lékařského posudku označuje jako rozhodnutí a vztahuje na ně nově správní řád, nikoli jen jeho část čtvrtou týkající se vydávání vyjádření, osvědčení a sdělení.

[20] Tato změna právní úpravy spočívající v upřesnění formy úkonu správního orgánu podle § 47 odst. 2 ZoSZS, který je výsledkem jeho postupu při přezkumu lékařského posudku, však nic nemění na materiální podstatě lékařských posudků o nemoci z povolání a rozhodnutí o jejich přezkumu. Stále totiž platí, jak Nejvyšší správní soud vyslovil např. v bodech 13 až 17 rozsudku ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 142/2018-46 (na který přílehavě poukázal již krajský soud, s tím, že byl vydán již po citované novele ZoSZS): *„Samotný lékařský posudek nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti účastníků pracovněprávního vztahu, obsahuje pouze posouzení zdravotního stavu zaměstnance. Teprve v důsledku skutečností, které tento posudek z hlediska zdravotního stavu deklaruje, jsou povinni účastníci pracovněprávního vztahu v souladu s příslušnými pracovněprávními normami na jeho závěry o zdravotní (ne)způsobilosti zaměstnance reagovat. Pokud totiž vyplýne z lékařského posudku (po jeho případném přezkumu dle § 47 zákona o specifických zdravotních službách) závěr, že zaměstnanec je pro svůj zdravotní stav trvale nezpůsobilý k výkonu dosavadní práce, vzniká zaměstnavateli povinnost jej buď převést na jinou práci či dát tomuto zaměstnanci výpověď [za podmínek upravených především v § 41 odst. 1 písm. b), resp. § 52 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů]. Tato povinnost však nevzniká*

samotným vyhotovením lékařského posudku o uznání nemoci z povolání, ale ex lege ze zákoníku práce. Lékařský posudek o zjištění nemoci z povolání, či rozhodnutí o jeho přezkoumání v rozsahu podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o specifických zdravotních službách, je tedy pouze podkladem pro některé ze shora uvedených právních jednání zaměstnavatele (...)

V otázce přezkumu lékařského posudku a rozhodnutí o jeho přezkumu, resp. vyloučení ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu, je možno poukázat na obdobné závěry kasačního soudu např. v rozsudcích ze dne 28. 6. 2012, č. j. 4 Ads 70/2012–28, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 3 Ads 85/2013–31, či ze dne 22. 11. 2012, č. j. 6 Ads 111/2012–42. Nejvyšší správní soud doplňuje, že výše uvedené závěry byly již dříve předmětem posouzení i ze strany Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, problematiku výluk ze soudního přezkumu týkajících se lékařských posudků z oblasti léčebně-preventivní péče shrnul takto: „Posudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance. Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou. Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna. Listinou garantované právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. Jinými slovy, správnou cestou k obraně práv zaměstnance v případech obdobných posuzovanému je žaloba na neplatnost úkonu zaměstnavatele opírajícího se o posudek o zdravotní způsobilosti“.

[21] Uvedených závěrů se Nejvyšší správní soud přidržel i ve své novější judikatuře, která se týkala odmítnutí žaloby proti úkonu krajského úřadu, kterým byl (stejně jako v nyní posuzované věci) dle § 47 odst. 2 ZoSZS, ve znění účinném od 1. 11. 2017, potvrzen posudek kliniky pracovního lékařství o neuznání nemoci z povolání. Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na rozsudek NSS soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 7 As 281/2021-32, který se právě týkal rovněž právní úpravy § 47 odst. 2 ZoSZS, ve znění účinném od 1. 11. 2017. Ačkoli Nejvyšší správní soud se v právě citovaném rozsudku nezabýval podrobněji vlivem novely provedené zákonem č. 202/2017 Sb. na použitelnost předchozí ustálené judikatury, která neumožňovala přezkum úkonu správního orgánu,

pokračování

kterým byl potvrzen lékařský posudek ve správním soudnictví, přesto je z okolností věci zřejmé, že popsanou novelizaci ZoSZS nepovažoval pro věc za podstatnou. Nejvyšší správní soud poukazuje i na jiné případy, v nichž judikatura dospěla k závěru, že navzdory formálnímu vydání určitého úkonu jako rozhodnutí dle správního řádu jej nelze z důvodu chybějícího materiálního znaku, kterým je založení, změna či odnětí práv adresátovi, považovat za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a je ze soudního přezkumu ve správním soudnictví vyloučen (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018-76, č. 4139/2021 Sb. NSS, popř. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS).

[22] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, v níž na základě komentářové literatury dovozoval zásadní změnu prvního náhledu na charakter lékařského posudku o nemoci z povolání a rozhodnutí, jímž se tento lékařský posudek přezkoumává. Změna formy úkonu správního orgánu, jímž podle § 47 odst. 2 ZoSZS přezkoumává znalecký posudek na rozhodnutí a změna procesní úpravy spočívající v aplikaci správního řádu, nic nemění na podstatě tohoto úkonu a jeho účincích. Výsledek přezkumu lékařského posudku podle § 47 odst. 2 ZoSZS má sice po výše popsané novele podle odst. 4 téhož ustanovení formu rozhodnutí ve smyslu formálním, nejedná se však nadále v materiálním smyslu o rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., neboť samo o sobě nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti. Také na tomto místě lze ostatně poukázat na výše již citovaný rozsudek ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 142/2018-46, v němž zdejší soud v bodu 20 konstatoval, že „z § 65 s. ř. s. vyplývá, že předmětem žaloby ve správním soudnictví mohou být taková rozhodnutí, která se dotýkají právních poměrů účastníků založených na předpisech veřejnoprávní povahy. Právní vztah mezi stěžovatelkou a jejím zaměstnavatelem se opírá o soukromé právo a lékařským posudkem o nezjištění nemoci z povolání není dotčena veřejnoprávní sféra žalobkyně ani jejího zaměstnavatele.“

[23] Argumentace stěžovatele týkající se dohody o ukončení pracovního poměru není pro posouzení věci nijak relevantní, neboť se jedná o soukromoprávní jednání, které nijak nesouvisí s otázkou, zda lékařský posudek o nemoci z povolání, resp. rozhodnutí o jeho přezkumu podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného ani lékařský posudek nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a jsou proto vyloučeny ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na

náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu